

Kontejneri i oslobađanje ljudskog bića

05/2016

Vjerovatno, jedan of glavnih načina tzv. "arhonske kontrole" čovječanstva, bila bi tzv. "kontejnerizacija". Kroz cijelu našu istoriju, "kontrolni sistem" je osnivao mnoge kontejnere i naseljavao ih ljudskim bićima. Postoji i mnogo novih kontejnera a neki se osnivaju i sada dok pričamo o njima.

Svaki kontejner je opremljen jednim vjerskim sistemom ili dogmom, ideologijom, paradigmom, kosmologijom, duhovnim ili kakvim god učenjem, koje obećava neku dobit ili dobrobit pripadnicima kontejnera, ukoliko oni prate njegov sadržaj ili se uspješno uklapaju s njim. U mnogim slučajevima, sadržaj kontejnera možemo smatrati i mentalnim programom, iako takođe možemo imati i tzv. "naučne" kontejnere. Postoje i usko specijalizovani kontejneri, namijenjeni za "posebne slučajeve", odnosno, ona ljudska bića ili tragaocce, koji su nešto svjesniji od ostalih i koji bi predstavljali prijetnju za sistem, ukoliko bi uspjeli da se individualizuju i postanu nezavisni. U takvim slučajevima, obično će postojati jedan "kredibilan" vođa ili učitelj, čije tumačenje realnosti i puteve napretka će slijediti od jednog do više ljudi. (Princip manipulacije je sasvim jednostavan: "Dok god nekoga ili nešto slijediš, ne možeš postati nezavisan i slobodan".)

U ovoj realnosti, većina nas se rađalo i rađa u nekom određenom kontejneru, bez našeg izbora, što obično zavisi od toga na kom području smo se rodili na ovoj planeti i u koje vrijeme. Tako će, u većini slučajeva, i naši roditelji već biti programirani u skladu sa sadržajem kontejnera u kojem smo mi i oni rođeni, tako da će nas oni ubrzo podvrgnuti svim onim ritualima koji su zastupljeni i koji se normalno upražnjavaju u tom kontejneru, bez našeg odobrenja. (To može ići i toliko daleko da na nekim dijelovima našeg tijela obave i neke hirurške intervencije!?)

**

Moj pra, pra, pra,pra, pra... djed koji je živio u Rusiji, tamo negdje krajem 9. tog vijeka, imao je neka svoja vjerovanja i kakva god da su ona bila, bila su njegova i on je živjeo u skladu s njima, međutim, došla su vremena kad su svi na tom području trebali da prihvate jedno novo vjerovanje ili mentalni program, bez obzira da li im se to sviđalo ili ne. Prihvatanje hrišćanstva bilo je obavezno i ko god je to odbijao, bio je podvrgnut mučenju ili je bio pogubljen. Videći šta se dešava s onima koji su odbijali da prihvate novi program, on ga je vjerovatno prihvatio iz razloga da sačuva živu glavu i vjerovatno ga nikad nije uzimao

zaozbiljno, međutim, naredne generacije su ga prihvatile bez ikakvog pitanja jer nisu imale drugog izbora. Kad je došlo vrijeme za osnivanje novog kontejnera, koji se zvao "komunizam", moj djed je tada sasvim mirno živio u pravoslavnom kontejneru (u međuvremenu je došlo do rascijepa u hrišćanskom kontejneru, pa je on bio podijeljen na dva zasebna kontejnera, katolički i pravoslavni). Tako, on nije bio nimalo oduševljen kad je vidio šta se zbiva. Prihvatanje novog kontejnera i reprogramiranje, koje je išlo zajedno s njim, bilo je takođe obavezno. (Inače u takvim vremena na snagu stupaju i kojekakve deklaracije tipa: "Ko nije s nama, taj je protiv nas", "Ili se prikloni ili se ukloni" itd.) I tako, on se nije priklonio, nego se uklonio, bježeći u Srbiju, gdje tada nije bilo komunističkog kontejnera, nadajući se da će tamo moći i dalje ugodno da živi u sklopu pravoslavnog kontejnera. Međutim, nakon nekog vremena izbio je Drugi svjetski rat, gdje je on poginuo, nekoliko godina nakon rođenja svog sina, tj. mog oca.

(Pripadnici jednog kontejnera često gledaju na pripadnike drugih kontejnera kao na neke drugačije ljude a često u njima vide i svoje neprijatelje!?)

Nakon rata, on se preselio s majkom u Bosnu, gdje su se našli u kontejneru koji se zvao "socijalizam" i koji je bio osnovan neposredno nakon rata. Taj kontejner je trebao biti samo privremenog karaktera, dok se ne stvore uslovi za osnivanje - komunističkog kontejnera. Moja baba nije bila oduševljena s novim programom, pa je ostala u pravoslavnom kontejneru, koji je sada dobio drugorazredni značaj, međutim, otac se kasnije prebacio u socijalistički kontejner, isto kao i moja majka; dok su se religiozni programi na tom području i u tim vremenima, tiho odvijali u pozadini, u sklopu islamskog, katoličkog i pravoslavnog kontejnera, koji su tada bili pretvoreni u podkontejnere. Članovi religijskih kontejnera su se u tim vremenima smatrali "neprikladnim" ili "zaostalim".

Dok sam bio dijete, nisam bio u stanju da primjetim nikakvu razliku između mojih drugara, vjerovatno zato što je u objektivnoj realnosti nije ni bilo. Provodili smo većinu vremena na ulici i oko zgrada u kojima smo živjeli. Kad su mi drugari dolazili u posjetu, primjetio bih da nam majka ne bi servirala ništa za jelo gdje bi bilo svinjetine. Kao, bio je tu neki razlog a meni je bilo krivo što oni nisu mogli probati neka jela koja su se meni sviđala. Nešto kasnije sam saznao da je u stvari bilo tu nekih razlika među nama ali pošto sam bio previše mlad, nisam to mogao razumjeti. A onda, opet, još malo kasnije, saznao sam da tu žive tri različite grupe ljudi i da se čak po imenima moglo raspoznati ko pripada kojoj grupi, mada se to nije moglo vidjeti po njihovom izgledu. Nakon nekog vremena, čuo sam i za postojanje religija i već tada sam bio načisto s tim da s njima nešto nije u redu. (Isti ljudi, različiti mentalni programi.)

Kad sam odrastao, prihvatio sam socijalističku/komunističku ideologiju kao najbolji izum na svijetu jer je zagovarala jednakost među ljudima, iako se moglo vidjeti da su neki bili "malo više jednaki" od drugih (ali mislio sam da će se to izgladiti u doglednoj budućnosti!?). U svakom slučaju, pošto je taj kontejner imao dobru propagandu kao i svi drugi a obećavao je dobar život i lijepu budućnost, lako sam postao njegov član. Ne može se reći da u tom

kontejneru nije bilo i duhovnosti, nije da nije, ali bilo ju je lako savladati jer se objašnjavala uz pomoć samo jedne rečenice: “U zdravom tijelu, zdrav duh”. Imali smo takođe i “svete knjige”. To su uglavnom bila djela komunističkih apostola, Marksa, Engelsa, Lenjina, Tita itd. U školama su nas njihove ikone posmatrale sa zidova učionica.

Kako znamo iz istorije, osnivanje i proširivanje religijskih kontejnera na ovoj planeti, koštalo je mnogo ljudskih života i još uvijek nas košta. Osnivanje i proširivanje ideoloških kontejnera na ovoj planeti, takođe nas je koštalo mnogo ljudskih života. Nikad se neće saznati koliko ljudskih života je koštalo uspostavljanje socijalističko-komunističkog kontejnera?! Međutim, onaj koji je bio osnovan na prostorima bivše Jugoslavije, raspao se nakon nekih 50-tak godina postojanja. Nakon što se to desilo, religijski kontejneri su naglo bili osvježeni kako bi udomili velike ljudske mase koje su hrlile u njihovom pravcu. Oni koji su ostali u socijalističko-komunističkom kontejneru, sada su se smatrali “neprilagođenima” ili “zaostalima”. Tada se pojavio i jedan podkontejner, zvani “demokratija”, tako da je jedan propisno programiran čovjek, trebao da bude religiozan i demokratski orjentisan, ukoliko je želio da egzistira i prosperira u promijenjenoj životnoj sredini.

Međutim, sve ove promjene nisu mogle proći bez rata između članova tri različita kontejnera. Prvo, imali smo pravoslavni i islamski kontejner, između kojih je razlika bila očigledna, kao što se to može vidjeti na slici ispod:

...a takođe smo imali i treći kontejner, koji se zvao katolički i koji je očigledno bio drugačiji od ona druga dva, kako se to može vidjeti na slici ispod:

I tako, vođe i pripadnici sva tri kontejnera, počeli su opet proglašavati one čuvene krilatice, kako to obično biva: “ko nije s nama, taj je protiv nas!”, “ili se prikloni, ili se ukloni” itd. a ja sam se probudio tek kad su minobacačke granate počele padati oko mene. Tada sam imao psa, jednu veoma lijepu i inteligentnu njemačku dogu i sjećam se kako me je ona tada fiksirala očima, pitajući me šta se to dešava?! I još uvijek se jasno sjećam koliko me je bilo stid pred tim psom što nisam imao nikavog objašnjenja da mu ponudim. (Čak i sada, nakon mnogo godina, imam neki osjećaj da tom psu još uvijek dugujem objašnjenje, mada je on davno uginuo? Vjerujem da bi ga on i lakše razumjeo od mnogih ljudi jer je bio jedno prirodno i neprogramirano stvorenje!?)

I sada, došlo je vrijeme da se ja uklonim ili da budem reprogramiran i uključen u psihopatološke aktivnosti kontejneraša. Većina mojih drugara, koji su do juče zajedno dernečili, zajedno igrali fudbal, zajednički uživali u životu, ostali su tamo, sada podijeljeni na tri različite strane i gledajući jedan drugog preko nišana puške. To nije bio njihov lični izbor, nego se sve odvijalo onako kako to mentalni programi nalažu.

Čovjeka je lako reprogramirati; jedan mentalni program se jednostavno zamijeni drugim, na jednom plodnom tlu kao što je naš um, međutim, deprogramiranje je nešto što je veoma teško i bolno.

**

Religijski programi su veoma podmukli, jer smo podvrgnuti njima kroz raznorazne rituale dok smo još uvijek vrlo mladi, u tzv. periodu ranih utisaka, kad se sve što percipiramo duboko ukorjenjuje u našu podsvijest i kasnije ima veliki uticaj na naše razmišljanje i ponašanje.

Glavni cilj manipulacije svijesti ljudskog bića je prebacivanje njegove moći u ruke nekoga ili nečega drugog (često nekog "autoriteta" koji može ali ne mora da bude jedno ljudsko biće; a koji takođe može da bude i fiktivnog karatera). Na taj način, ljudska bića se efikasno razoružavaju na njihovom individualnom nivou.

Iako čovjek u kontejneru može napredovati cijelom njegovom dužinom, visinom i širinom, što je za mnoge kontejneraše i previše, vremenom su religijski kontejneri ipak postali nekako neudobni za mnoge ljude, te su oni počeli da ih napuštaju iz raznih razloga. Međutim, za takve slučajeve, "kontrolni sistem" je takođe imao odgovor u obliku osnivanja drugih kontejnera s privlačnijim sadržajima. Jedan od primjera bi bio tzv. "nju-ejđ" kontejner", koji se očigledno razlikovao od ostalih kontejnera, kao što to možemo vidjeti na slici ispod:

Ovdje smo dobili razne "uzašle" ili "uskrsele majstore," pod raznoraznim egzotičnim imenima, koji su nam servirali nove paradigme i objašnjavali nam mnogo "bolje" kako "stvarno" stoje stvari na terenu a takođe nam nudili i nove paket-aranžmane kao što su uskrsnuce i prosvjetljenje u jednoj atmosferi od ljubavi, svjetlosti i pozitivnog razmišljanja; što je sve išlo uz stavljanje ružičastih naočala na oči i projiciranje lijepih želja na objektivnu realnost. A moglo se i mantrat, tantrat, jogirat, reikirat, spinovat čakre, polirat auru itd. Šta hoćeš bolje?! Tako, nikakvo čudo što je taj kontejner veoma brzo postao popularan i dobro naseljen.

Sadržaj modernih kontejnera je nekako bolje usklađen s ljudskim željama jer, na kraju krajeva, osnivači kontejnera dobro znaju šta ljudi žele. Tako, biće tu za svakoga po nešto. U suštini, kontejnerska paradigma, dogma, kosmologija ili učenje, sadržavaće u sebi uvijek neke nebitne istine koje će kao takve biti prepoznate od strane mnogih nas ali će one redovno biti upakovane ili izmiješane zajedno s bitnim lažima, kao i velikim obećanjima. Ljudi, prepoznavajući istinu u paket-aranžmanu, imaju tendenciju da progutaju cijeli paket. Kap otrova u najljepšem jelu, sasvim je dovoljna da onespособi čovjeka.

Oni članovi koji budu u stanju da najbolje racionalizuju sadržaj kontejnera, obično se od strane drugih smatraju “naprednima”, pa kao takvi često će i ulaziti u njegovu upravnu hijerarhiju, gdje će moći i da napreduju prema gore. (Ili prema unutrašnjem krugu ili “jezgru,” ukoliko je uprava kontejnera horizontalno postavljena, kao u slučaju nekih ezoteričkih kontejnera.)

Racionalizovanje

Jednom prilikom, održano je predavanje iz hipnoze gdje je predavač hipnotizirao jednog čovjeka iz publike i dao mu tzv. post-hipnotičku sugestiju, gdje je ovaj trebao sve to da zaboravi i vrati se natrag u publiku a kad god se predavač uhvati za uho, čovjek iz publike je trebao da ustane i glasno da – kukurikne, onako, baš kao pijetao.

I tako, nakon što se volonter vratio u publiku, predavanje se nastavilo, predavač se uhvatio za uho a ovaj iz publike je ustao i glasno kukuriknuo. Nakon što se to ponovilo nekoliko puta, pitali su čovjeka iz publike – zašto on to radi?! On je odgovorio kako je primjetio da je atmosfera u publici bila nekako loša, pa je tim gestom pokušavao oraspoločiti ljude.

Dakle, SVE u ovoj realnosti je moguće racionalizovati dok ličnost čovjeka koji racionalizuje, nikada neće priznati da su njena razmišljanja i ponašanje, rezultat jednog mentalnog kondicioniranja. (Odatle i ova izreka: “Od onoga što na ovoj planeti prolazi kao racionalno, diže se kosa na glavi ostatka univerzuma.”)

Na isti način, član jednog kontejnera biće u stanju da prilično uspješno racionalizuje sadržaj kontejnera u kojem se nalazi. U dosta slučajeva, on će biti u stanju da primjeti greške, nedostatke i nedosljednosti u sadržaju drugih kontejnera ali ne u onome u kojem se on nalazi. Jedan od predstavnika istočne gnoze, Gurđijev, govorio je da – “ovo što mi nazivamo ‘budna svijest’ je, u stvari, jedno stanje sna koji je gori od onog sna, noću u krevetu”.

Mi živimo u jednom hipnotičkom ili trankvilizovanom stanju. A oni koje nazivamo “tragaocima za istinom” su većinom ljudi koji se nalaze u potrazi za lijepim vijestima koje bi bile u skladu s njihovim lijepim željama. A postoje i sile koje će rado da ih snabdijevaju njima u neograničenim količinama.

Osnivanje kontejnera

Izvor sadržaja većine kontejnera će u većini slučajeva biti “arhonske” prirode, (arhoni, vanzemaljci, AI?!), međutim, u dosta slučajeva će se tvrditi kako je taj sadržaj stigao direktno iz “prve ruke” (“bog”) ili odnekud blizu nje (veoma napredna bića s gornjih nivoa, dimenzija ili denziteta.) Pripadnici kontejnera mogu imati i utisak kako je taj sadržaj

prenesen na jedan misteriozan način, odnekud odozgo a šta god dolazi odozgo obično se uzima superiornim, kredibilnim, svetim, istinitim, za naše vlastito dobro itd.

Kontrolni sistem obično osniva kontejnere na principu izabiranja odgovarajućih individua u našoj realnosti koje će on mentalno kondicionirati tako da one ispune određeni zadatak. Ti ljudi će biti korišteni kao njegova vozila ili proxy-serveri. Oni mogu biti i medijumi u koje će budući sadržaj kontejnera biti "upload-iran" ili kanaliziran. Nakon što oni prime materijal "odozgo", na ovaj ili onaj način, oni će ga početi propagirati i koristiti za izgradnju kontejnera. Kontrolni sistem može potpomagati taj proces upražnjavanjem raznih "hiperdimensionalnih efekata", koje mi možemo doživljavati kao razna "čuda", lajt-šou, božanske intervencije, pozitivne sinhronicitete itd. koji bi trebali da promovišu sadržaj kontejnera i eventualno individue koje ga osnivaju ovdje "dole" (dok će oni pravi osnivači "odozgo," ostati iza zavjese.) Uskoro će biti uspostavljena i uprava kontejnera, gdje će vođa biti obično onaj koji je primio materijal i osnovao kontejner; dok će u slučajevima starijih kontejnera, lider biti onaj koji je obično najviše uznapredovao u hijerarhiji uprave kontejnera. (Kod izbora takvih lidera, kontrolni sistem takođe može intervenirati kojekakvim sinhronicitetima ili "hiperdimensionalnim" potezima?!); nakon toga dolazi do uspostavljanja sistema finansiranja kontejnera, tako da se lider i drugi pripadnici uprave, mogu skroz posvetiti radu za dobro čovječanstva, borbi za pravdu, jednoj žestokoj bitci protiv sila zla, itd. Naravno, sadržaj kontejnera će stalno biti propagiran i mnogi članovi će djelovati kao njegovi misionari, zato što, kako kontejner postaje veći, tako i njegovi stvarni osnivači dobijaju veći urod ili profit.

Berba

Mislim da je dinamiku koja se tu zbiva, Michael Topper, sasvim lijepo predstavio ovako:

"Negativni entiteti iz viših denziteta su "žderači svjetlosti". Ljubav je svjetlost je znanje. Kad oni induciraju u nekoga jedno vjerovanje koje je suprotno istini, oni su tada "pojeli" svjetlost-znanje osobe koja je izabrala slijepo vjerovanje umjesto činjenica! Kad povjerujete u neku laž, vi ste dozvolili da vam pojedu vašu energiju svjesnosti! Kad ne uzmete malo vremena i potrudite se da provjerite stvari sami za sebe, da sami istražujete, da upoređujete, da mrežno komunicirate s drugima, onda ste se odrekli svoje moći. Tada ste pali u kreativnom aktu učenja.

(...)

Cijeli taj masivni, kosmički projekat u kojem su oni angažovani potpuno svjesno i u jednom obimu grandioznih proporcija, na kraju podrazumijeva jedno potpuno "monopoliziranje tržišta energije" i monopoliziranje svih poznatih izvora svjetlosti ili svjetlosnih potencijala. Taj ekspanzivni poredak kojeg oni pokušavaju da nametnu, ta totalitarna kontrola nad sve većim brojem individua koju oni pokušavaju da sprovedu, je jedan fantastičan i interno

samo-kontradiktoran projekat prisiljavanja svega u Svemu Što Jeste da radi za njih, kako bi kultivisali i održavali polja njihovih energetskih rezervi i cijedili iz samo-obnavljajućih "stada" emocionalne izvore - hranu, koja se može pretvoriti u korisnu energiju ili svjetlosni-kapital. Pošto ta negativna bića ne mogu sami proizvesti jedan važan izvor svjetlosne energije, oni koriste zalihe onih bića koja su upregli da rade za njih. Tako, ono što oni koriste, to su rezerve onih bića koje su upregnuli da im robuju.

(...)

Vjera stvara jednu monumentalnu psi(oničku) vezu. S individuum koja je izabrala da povjeruje u laž, momentalno se stvara jedna veza i inter-penetracija. Više-dimenzionalna bića imaju suptilne vertikalne filamente koji su fiksirani na ljudska bića. Te suptilne mreže nerava prerađuju 'hranljive tvari' radijantne energije, koja se crpi kroz eterične 'čakre' viših dimenzionalnih sistema, koje predstavljaju žlijezde epifiza i hipofiza.

(...)

Ta mreža OPS hijerarhije proteže se kroz mnoštvo psi-mreža specijalizovanih sila, snaga i funkcija, kao jedna zlokobna Mreža zabačena preko zvjezdanog svoda, čija zbirna energija, koja se sastoji od grupne svijesti te mreže, ide u korist Stvorenja koje se nalazi na vrhu piramide kontrolnog sistema.

(...)

Svijest tog bića se bukvalno hrani i uvećava brojem i relativnom snagom potčinjenih mu duša koje su se svojom voljom uključile u tu mrežu. Što je veći razvojni stepen psihičkih potencijala kooptirane individue, utoliko veći doprinos njene "energije" cjelokupnom sistemu. Što je više psihičke (psi-onične) energije dostupno "Komadantu" te negativne duhovne hijerarhije, utoliko je veća njegova efektivna moć za vrbovanje onih duša koje su potentnije i mnogo teže za zarobiti.

Ti "prilozi u svijesti" sastoje se od one energije koju bi duša inače koristila za obuhvatanje objektivnog znanja. Svaki put kad duša izabere da povjeruje u laž, nasuprot ulaganju truda u iskopavanje istine, ili ulaganju truda koji je potreban za podešavanje svoje vlastite psihe kako bi ona mogla akomodirati Istinu, ta energija "ljubavi" je efikasno prenesena ka individui koja izmišlja laži u koje ova vjeruje bez potrebe da se potrudi da osigura svoju istinu za sebe."

**

Tako, pripadnici kontejnera, vjerujući u – vjerovanja; ili prateći bilo koga, uključujući i vjerovanja kojekakvih "učitelja" koja, uzgred rečeno, često bivaju prezentirana u obliku činjenica, postaju razvedeni od realnosti i onemogućeni da napreduju u jednom objektivnom smislu.

Sukobi između kontejneraša

Interesantno je i to što pripadnici jednog kontejnera ponekad nisu u stanju da među pripadnicima drugih kontejnera, vide ljudska bića kao što su i oni sami!? Doduše, u mirnim vremenima, podučavaju nas da poštujemo mentalne programe drugih ljudi kao što poštujemo svoje vlastite (mada, ne baš ovom terminologijom); međutim, kad kontrolni sistem odluči da poveća prilik one energije o kojoj je M. Topper pričao, koja se, kako se čini, oslobađa u većim količinama kad se ljudska bića podvrgnu patnji, stradanju i mučenju, onda angažuje pripadnike raznih kontejnera da se ovi međusobno potuku. Na taj način, njihove ruke ostaju čiste jer smo mi ti koji odrađuju prljavi posao.

Tako, s vremena na vrijeme, jedan prosječan kontejneraš će morati da ratuje protiv drugih kontejneraša, dok će te psihopatološke aktivnosti biti sasvim uredno racionalizovane jer kako smo prethodno vidjeli, SVE se može racionalizovati od strane naših programiranih ličnosti. To je ujedno i jedan od razloga zašto istorija ove naše planete liči na istoriju jedne klaonice. Ljudska bića, programirana – ‘vako, ubijaju ljudska bića, programirana - ‘nako. U mirnim vremenima, maska trezvenosti se sasvim uredno održava, tako da neko steći utisak kako je sve manje više u redu ili normalno. Da li jedna stvarno svjesna životna vrsta u ovom univerzumu, može ovako da se ponaša i da se to smatra normalnim?!

Utvrdjivanje kontejnera

S vremena na vrijeme, kontrolni sistem će upražnjavati i tzv. “utvrđivanje programa” u pojedinim kontejnerima. Pripadnici kontejnera će takve aktivnosti doživljavati kao jednu vrstu validacije sadržaja kontejnera. Jedna od najpodmuklijih metoda bi bila tzv. “čudesna izlječenja” nekih pripadnika kontejnera. (Moramo imati na umu da zdravlje fizičkog tijela ne podrazumijeva i nečiju - svjesnost.) Ovisno o dizajnu i sadržaju kontejnera, iscjeljenje se može doživjeti kao djelo nekog poznatog religijskog lika, božanstva, uskrslog majstora, anđela, pa čak i vanzemaljca.

(Ovdje treba napomenuti da se u nekim novijim kontejnerima takođe barata iscjeliteljskim metodama koje mogu u nekim slučajevima biti uspješne, što bi onda trebalo validirati cijelu kosmologiju koju prezentira vođa kontejnera. Tako, izlječena individua još čvršće prihvata sadržaj kontejnera a istovremeno će i da misionari, prezentirajući svoj slučaj drugima i pokušavajući da ih navede u njen kontejner.)

U svakom slučaju, izlječen pripadnik kontejnera će otkriti i drugima šta mu se desilo i svi će to pozdraviti. Međutim, mnogi pripadnici kontejnera će biti frustrirani što se tako nešto nije desilo i njima. Da li je to zato što se nisu pojavili u crkvi, na misi, prošle nedjelje ili možda što

nisu dovoljno dobri vijernici ili što nisu dobro pratili učiteljeva uputstva?! Zašto oni nisu zaslužili sličan tretman i izlječili bolesti od kojih pate?!

Kad je učvršćivanje religijskih kontejnera u pitanju, moguće su i povremene pojave čuvenih religijskih figura, tu i tamo. Pojave se, pa nestanu a onda se o tome priča, pa se čak ide i na hodočašće, na ona mjesta gdje su se ti likovi pojavili. Postoji tu cijela jedna paleta "specijalnih efekata" ili "božanskih intervencija", odnosno, trikova kojima se služi tzv. kontrolni sistem. Na primjer, jedan moj kolega, pripadnik katoličkog kontejnera, jednom prilikom mi je povjerio svoj slučaj doživljavanja "čuda" kad je jedne nedjelje otišao u crkvu, na misu. Nakon mise, svi vijernici koji su imali u rukama srebrne krunice, primjetili su kako su se one neprimjetno promijenile u zlatne!? Tako je njega taj događaj promijenio iz katolika u turbo-katolika. Mene, naravno, ta priča nije nimalo impresionirala, pa sam mu samo rekao da ukoliko hoće da sazna šta se stvarno tada desilo, može otići kod nekog regresivnog terapeuta, koji ga može vratiti na tu tačku u vremenu/prostoru i tako mu omogućiti da sagleda stvarna zbivanja iz druge perspektive. Naravno, ovaj je to shvatio kao uvredu jer sam ja tako doveo u pitanje "božansku intervenciju".

Takođe, poznajem čovjeka koji je dobio velike pare na lutriji, neposredno nakon što se pridružio rozenkrojcerskom kontejneru. On je to interpretirao "uspješnim priključivanjem na univerzumsku silu", što je bilo upravo onako kako su se oni reklamirali!? Jedan moj poznanik, koji je inače mason s neke od njihovih srednjih stepenica, rekao mi je kako mu se jednom prilikom u stanu neprimjetno pojavila vaza s cvijećem, na kojoj je bilo izgravirano: "illuminati". Naravno, njega je to veoma impresioniralo i ohrabrilo, da nastavi dalje sa svojim predanim radom na inicijacijama onih masona s nižih stepenica. (Svaka čast!)

[Knjige Salvadora Freixeda: Visionari, Mistici i Kontaktirani; John-a Keel-a: Operation Trojan Horse, Our Haunted Planet itd.; Dr Karle Turner: Anđeoska maskarada, mogu biti od pomoći kod sagledavanja i razumijevanja raznih aspekata hiperdimenzionalne manipulacije čovječanstva. (One se mogu naći na galaksija forumu i vebsajtu)]

Šarolikost

I tako, nije važno kako se jedan kontejner zove, "Hrišćanstvo", "Islam", "Jehovini svjedoci", "Sajentologija", "Masoni", "Kastaneda", "Društvo ravne zemlje", "Osho", "Družba kosmičkog duha," "Društvo za razvoj Duha, Uma i Duše", "Šećer-baba", "Svjetloradnici", "Ratnici protiv arhona i ostalih sila mraka", "Četvrti put", itd...itd...; kontejner je – kontejner i njegova svrha je da zarobljava svijest, da ju ograničava ili da sprječava njen razvoj. Mnoga duhovna učenja su dizajnirana tako da navode ljude na "presipanje iz šupljeg u prazno", dok oni mogu da imaju utisak nekog duhovnog napretka, odnosno, da time čine nešto dobro, kako za sebe same, tako i za čovječanstvo uopšte.

U ovoj realnosti, imamo na hiljade kontejnera i podkontejnera. Čovjek može da bivstvuje u nekima od njih cijeli svoj život a može, u nekim rijetkim slučajevima, i da izađe iz njih. Većina kontejnera će imati i svoje velikane, zaslužne članove, velike umjetnike, velike mislioce, naučnike, estradne zvijezde, pisce, čija će djela biti bestseleri...

(Ovdje se možemo malo podsjetiti na ono što ruski ezoteričar, Gurđijev davno reče):

"Većina ljudi na ovom svijetu provede cijeli svoj život u jednom snu. Neki se u tom svom snu mogu baviti i naukom, dok će drugi čak pisati i knjige.

Kontejneri su skoro neuništivi jer se njihova struktura održava uz pomoć vjerskog sistema koji vlada u njima a koliko znamo, vjerovanja su uveliko zavisna od isključivanja kritičkog prosuđivanja. S tim u vezi, nema svrhe pokušavati uništiti neki kontejner ili čak pokušavati izvlačiti ("spašavati") druge ljude iz kontejnera u kojima oni borave. Ako bi čovjek uzeo čekić i počeo lupati po nekom kontejneru, prvo će ga, kao pčele, napasti njegovi članovi (zbog zastupljenosti tzv. grupne svijesti); ukoliko izađe na kraj s njima, onda će se naći pod napadom uprave kontejnera a ako se i njima uspješno odupre, te počne da narušava integritet kontejnera, onda će imati posla s vlasnicima kontejnera i tu će se bitka odvijati "nekonvencionalnim" (hiperdimensionalnim) metodama. Recimo, da čovjek uspije i njih da savlada, te uništi kontejner, ono što će se desiti, to je da će pripadnici tog kontejnera preći u neki – drugi kontejner, kao kad se pčele prebace iz jedne košnice u drugu. U još gorem slučaju, trudili bi se da postanu sljedbenici onoga koji im je srušio kontejner!? Nikoga se ne može osloboditi iz kontejnera jer pripadništvo jednom kontejneru ide zajedno sa određenim stanjem svijesti koja jednostavno nije u stanju razumijeti mogućnost jedne nezavisne i slobodne egzistencije. Nekim "slučajem", taj koncept nije prisutan u sadržajima koji se nude u raznim kontejnerima, tako da bi on mogao biti, na neki način, prihvaćen od strane njihovih pripadnika (doduše, on može biti prisutan u nekim "specijalizovanim" kontejnerima, gdje se nezavisnost i sloboda obećavaju članovima, ukoliko oni uspješno slijede učitelje, za koje se iz aviona može primjetiti da su oni sami daleko od bilo kakve individualnosti i nezavisnosti?!). Dakle, osnovna poenta bi bila:

"Vjeruj u šta god i slijedi bilo koga".

Naravno, pri tome trebamo da isključimo svako kritičko prosuđivanje i da smatramo "svoja" vjerovanja, koja smo stekli u jednoj kontrolisanoj životnoj sredini, jednim – znanjem; i ako je ikako moguće, trebamo ih i prezentirati drugima kao takvo (u činjeničnom obliku).

**

Na primjer, imao sam priliku da me posjećuju Jehovini svjedoci i donose mi njihovu "dobru vijest" koja se sastojala u tome da kad situacija na terenu gadno zagusti, ja ću biti spašen od strane njihovog gazde, Jehove, ukoliko se naravno pridružim njihovom kontejneru. (Kao što znamo, njihov kontejner se drastično razikuje od dugih kontejnera, što bi trebalo biti očigledno, na slici ispod):

Kad smo diskutovali o svemu tome, šta god da je bilo pomenuto, oni bi otvarali Bibliju na jednoj od neke tri zabilježene stranice i pokazivali mi kako je njihov šef objasnio upravo to, tu ili tamo. Naravno, ono što je tu bilo rečeno, bilo je toliko uopšteno da se moglo aplicirati na sve i svašta; pogotovo ukoliko se malo nategne. I tako, pitam ja njih da li čitaju i neku drugu literaturu, osim Biblije. Naravno, - kažu. Onda ih pitam, da li im je poznato nešto o [psihopatiji i psihopatama](#)?! Kako da ne, psihopate su zli ljudi koji su opasni po normalne ljude i okolinu, puno lažu a često su i ubice, tako da ih treba staviti u zatvor ako već nisu tamo... itd. Onda im ja kažem, - „Ajmo mi lijepo ovako. Ja imam ovdje dosta stručne literature na tu temu a imam i ček-listu za provjeru psihopatije, pa da mi na osnovu onoga što je on govorio u Bibliji, zajednički ispitamo da li bi taj Jehova mogao biti psihopata. Ako se ispostavi da nije, ja vam se pridružujem a ako jeste, onda ne računajte na mene a i vi bi mogli razmisliti.“ Nisam stigao ni dovršiti šta sam mislio da kažem, oni već nabrali na vrata. Vidim, piče niz ulicu, sve jedan drugog prestižu. Nikad mi više nisu došli.

Kritičko prosuđivanje nije dobro došlo ni u jednom kontejneru.

(Ovo bi bila jedna parabola koja predstavlja apsurdnost ljudskih vjerovanja: [Djeca matriksa](#))

**

Nada je nešto što se visoko cijeni u većini kontejnera jer se ona odnosi na budućnost, koja ne postoji. Ukoliko zavirimo u religijske, duhovnjačke i druge kontejnere, i potražimo one njihove pripadnike koji su ostvarili ono što obećava kontejnerska paradigma, primjetićemo da takvih nema u sadašnjosti (koja jedino postoji), mada možemo čuti kako je takvih bilo u prošlosti, pa bi logično bilo da će to sigurno mnogi ostvariti i u – budućnosti.

Ovo što je ovdje navedeno, u vezi s kontrolom svijesti čovječanstva uz pomoć njenog zatvaranja u kontejnere, nećemo čuti od sveštenika, gurua, uzvišenih majstora i ostalih

kojekakvih mudraca, međutim, svako od nas je to u stanju vidjeti, mada možda ne i samom sebi priznati; jer naše ličnosti, ne vole one podatke koji ukazuju na to da su one kondicionirane, odnosno, programirane. Kontrolni sistem vjerovatno poznaje naše ličnosti bolje od nas samih s toga mu je lako da ih kontroliše.

Neki gnostičari tvrde da mi u sebi imamo ugrađene "odbojnice" koji čuvaju sistem vjerovanja ili iluziju u kojoj naše ličnosti žive, od susreta s objektivnom realnošću. Teoretski, kada bi neko čovjeku uništio njegov sistem vjerovanja, ovaj se ne bi više imao na šta oslanjati. Ličnost bi u jednom takvom slučaju mogla izgubiti temelj na kojem je izgrađena, odnosno, tlo pod nogama i pući ko lubenica. Ona je obično zavisna od kontejnera u kojem živi i neće dovesti u pitanje njegov integritet. Kako smo prethodno vidjeli, ličnost je u stanju SVE racionalizovati, mada se skoro svako njeno racionalizovanje u ovoj realnosti, u onoj objektivnoj, prevodi na jedno obično: "Kukurikuuuu"!!! Ono što mi obično radimo kad diskutujemo religijske, metafizičke, ezoteričke, duhovne i mnoge druge teme, mi kukuričemo. Srećom, pa se nismo u stanju čuti?!

Tako, većina ljudi na ovom svijetu provede cijeli svoj život u jednom ili više kontejnera, ne uspijevajući da izađe iz njih. Percepcija im na neki način ne dozvoljava da shvate da žive u kontejneru. Međutim, unutar uglavnom religijskih kontejnera, neki od nas dobiju ponekad neki unutrašnji impuls, kao neki intuitivni osjećaj, da nešto nije u redu, te tako počnu dovesti u pitanje sadržaj kontejnera u kojem se nalaze. Tako oni počnu i kritički razmišljati, postavljati pitanja, počnu talasati...itd.; i tu dolazimo do prvog nivoa tzv. "hiperdimensionalnih napada", koji se odvija obično izvan praga percepcije normalnog čovjeka. Kontrolni sistem detektuje nezadovoljnu individuu, odredi njen psihološki profil, te joj propiše odgovarajući tretman koji se može sastojati od učvršćivanja postojećeg mentalnog programa ili reprogramiranja. U drugom slučaju, odmetniku se obično baci mamac, navodeći ga u drugi kontejner. Ta procedura je mehaničke prirode jer je i kontrolni sistem mehaničke prirode, isto kao što su i naše ličnosti mehaničke prirode (koliko se god nama činilo da nisu). Nešto, kao da je neko u naše biće instalirao jednog robota da ga ovaj voza po ovoj realnosti onako kako se njemu sviđa dok se ostali dijelovi bića ništa ne pitaju?! Što je još gore, taj robot može biti i daljinski kontroliran od strane nečega ili nekoga drugog!?

Tako, u nekim gnostički izvorima, taj robot koji nas voza unaokolo, naziva se "kočijašem" koji upravlja kolima, odnosno, našim fizičkim tijelom, koja opet vuku konji, ili naš duh, dok se u kolima nalazi (tj. trebao bi) putnik, ili naša duša. Odatle bi kočija simbolično predstavljala naše biće, kojim upravlja jedan robot i koji ima svoje ime i prezime. To je naša ličnost.

U optimalnim uslovima, robot/kočijaš/ličnost bi trebao slušati putnika, kad se o navigaciji kočije radi a takođe i inerciji s ovom realnosti. On bi trebao imati jedno razumijevanje i za konje, koji su često iscrpljeni i u lošem stanju, jer im valja stalno vući kočiju ukrug, često bez potrebe ili nekim slijepim putevima koji nikud ne vode.

Usko asociran s komponentom uma (za koju je Štajner govorio da “nije ukorijenjena u realnosti”, kao što i nije) i sa prekinutim vezama s putnikom i konjima, kočijaš nije u stanju da vidi realnost, nego pod njom smatra svoje iluzije koje su nastale od podataka koje je usput pokupio, odnosno, “download-irao” sam ili uz nečiju pomoć u jednoj strogo kontrolisanoj životnoj sredini.

Kako dole tako i gore

Kontrolni sistem, kojeg su neki gnostičari nazivali Generalnom zakonom, ponaša se mehanički (kao jedna vještačka inteligencija - AI?!). Držeći se one ezoteričke maksime, kako gore, tako i dole, poznato nam je da na našem nivou imamo jedan sistem za proizvodnju hrane gdje par ljudi može da nadzire uzgoj desetina hiljada pilića na automatizovanim farmama i postrojenjima za proizvodnju i preradu mesa, gdje se pored robotike uveliko koriste i programi za kontrolu kvaliteta hrane, kao što je HACCP.

Prije nekih desetak godina, opisao sam taj sistem – [OVDJE](#). S obzirom da je stvar bitna za razumjeti, prenjeću i ovdje jedan izvod iz toga teksta:

“(...)Neki metafizičari tvrde da ova stara hermetička maksima "kako gore, tako i dole", u suštini, govori o tome da bi odnos između entiteta od "NEKUD DRUGO" ili sa gornjeg "sprata" (4D) i nas sa donjeg (3D), mogao biti sličan našem (3D) odnosu prema životinjama (2D). Tako, za primjer možemo uzeti ovce. Dakle, mi smo ovce morali proučiti skoro do najsitnijih detalja, da bi bili u stanju da ih efikasno iskorištavamo i manipuliramo njima. Genetičkim odabirom, tj. genetičkom manipulacijom ovaca mi se trudimo da dobijemo ovce sa najvišim prinom vune, mesa ili mlijeka. Kod same proizvodnje mesa/energije u naprednim zemljama novorođeni jaganjci sa traženim genetskim sklopom se odmah po rođenju identifikuju RFID markicama. Svaki tretman određenim hemijskim sredstvima unosi se u bazu podataka tako da se može imati pregled napretka jagnjeta od njegovog rođenja, tj. "od farme, pa do trpeze".

Sistem za obezbjeđenje kvaliteta hrane

U proizvodnji hrane koriste se tzv. Programi za obezbjeđenje kvaliteta koji su bazirani na Internacionalnim standardima. Na primjer, u mesnoj industriji, njihov je cilj da kada se rigorozno primijene, obezbijede proizvodnju zdravog i kvalitetnog mesa i mesnih prerađevina, odnosno, kvalitetne hrane za čovjeka. Taj sistem je baziran na jednoj metodologiji koja se naziva HACCP.

Kad se pravilno primjeni, taj sistem obezbjeđuje efikasnu i bezbjednu proizvodnju hrane pod ograničenim nadzorom spolja (što u našem slučaju podrazumijeva - od strane vlade tj. državne inspekcije). HACCP (Hazard Analysis Critical Control Point) – Analiza Hazarda/Opasnosti i Kritična Kontrolna Tačka. HACCP je jedan sistematski pristup za

identifikaciju, evaluaciju i kontrolu svih hazarda, odnosno, opasnosti za valjanost hrane i baziran je na 7 principa:

- 1. Sprovođenje analize hazarda*
- 2. Identifikacija Kritičnih Kontrolnih Tački (KKT) u procesu proizvodnje*
- 3. Određivanje Kritičnih Granica (KG) na svakoj KKT*
- 4. Uspostavljanje procedura za nadzor*
- 5. Određivanje Korektivnih Mjera (KM) kada se uz pomoć nadzora ustanovi da je došlo do odstupanja ili prevazilaženja Kritičnih Granica*
- 6. Utvrđivanje procedura za verifikaciju*
- 7. Održavanje dokumentacije*

Prije implementacije HACCP-a potrebno je napraviti određene Preduslovne programe kao što su Čišćenje i sanitacija, Lična higijena, Eliminacija otpadnih materija, Kontrola insekata i gamadi, Kontrola kemikalija itd. Onda se pravi blok-dijagram cijelog procesa proizvodnje na koji se ucrtava svaki korak u proizvodnji i preradi mesa, od omamljivanja životinja i klanja, pa sve do krajnjeg istovara proizvoda u obliku svježeg mesa, mesnih prerađevina ili gotove hrane.

Nakon toga se sprovodi jedna detaljna analiza hazarda, što podrazumijeva utvrđivanje svih mogućih opasnosti (bioloških, hemijskih, fizičkih itd.) koje se mogu pojaviti na svakom koraku proizvodnje, kao i određivanje kontrolnih mjera koje se tu mogu primjeniti. Za svaki mogući hazard određuje se stepen rizika, njegova ozbiljnost i značaj.

Poslije toga u procesu proizvodnje određujemo Kritične kontrolne tačke. KKT je korak u proizvodnji na kojem se može primjeniti određena kontrolna mjera koja je bitna za prevenciju ili eliminaciju hazarda, ili njegovog snižavanja do prihvatljivog nivoa.

Nakon toga se utvrđuju

Kritične granice (KG) za svaki identifikovani hazard. KG je vrijednost koja razdvaja prihvatljivo od neprihvatljivog.

Poslije toga uspostavićemo Metode za Nadzor. Nadzor podrazumijeva jednu planiranu sekvencu opservacija i mjerenja kako bi se odredilo da li se svaka KKT nalazi pod kontrolom. Nadzor ima nekoliko ciljeva: prati funkcionisanje sistema; ukoliko pokazuje negativne trendove ili tendenciju za gubitkom kontrole, onda određene mjere moraju biti poduzete kako bi se mogla ponovo uspostaviti kontrola nad procesom proizvodnje, prije nego što dođe do dostizanja Kritičnih granica ili njihovog prekoračenja.

Ukoliko dođe do prekoračenja KG, to onda podrazumjeva da je došlo do gubitka kontrole nad proizvodnjom. Naravno, svaki dio postrojenja za proizvodnju hrane ima svoje nadzornike koji su tu da osiguraju da se proizvodnja odvija po planu i programu i da se kvalitet proizvoda održava na određenom nivou. Dakle, sam vlasnik klaonice ne mora ni biti tu fizički prisutan jer kad SISTEM dobro funkcioniše tj. kad je unutrašnja kontrola dobro uspostavljena, onda sve ide manje-više automatski a on može ponekad da navrati, a i ne mora. Roba ide na tržište i stalno se stvara profit.

Idući korak je određivanje Korektivnih Mjera koje se koriste kada nadzor indicira da je došlo do prekoračenja Kritičnih Granica. Postoje različite vrste korektivnih mjera, kao npr. trenutne, dugoročne, preventivne itd. Obično su preventivne mjere najuputnije, međutim, one se ne mogu svuda primjeniti. U svakom slučaju, kad dođe do neke devijacije u proizvodnji, u sklopu procesa određivanja korektivnih mjera prvo se istražuje razlog zbog kojeg je došlo do devijacije, onda, šta treba da se uradi kako bi se devijacija otklonila, tj. implementira se određena korektivna mjera, nakon toga pristupa se pojačanom nadzoru kako bi se utvrdilo da li ta mjera funkcioniše tj. da li je ona otklonila devijaciju itd. i na kraju se pokušava uvesti preventiva, da bi se spriječilo ponavljanje određene devijacije.

Zatim slijedi - Verifikacija, što podrazumijeva sve aktivnosti u vezi određivanja toga da li sistem funkcioniše prema planu i programu. I na kraju, uspostavlja se procedura za čuvanje svih podataka.

Postoje i tzv. "Nedostaci/opasnosti nulte tolerancije" (Zero Tolerance Defects). Kako samo ime kaže, to su neke mane ili greške na proizvodu koje se ne smiju tolerisati ni u najmanjoj mjeri. Ukoliko se one ustanove, moraju biti odmah eliminisane prema posebnom protokolu koji je napravljen upravo za tu svrhu. Tu se radi o jednoj seriji korektivnih mjera koje se koriste odmah nakon otkrivanja neke "greške/opasnosti nulte tolerancije".

Kod proizvodnje hrane, mi takođe koristimo i određne uređaje u obliku sonde ili IMPLANATA, koje nazivamo "data-logeri". Kad ih stavimo u proizvod, oni bilježe sve što se unutra zbiva. Na primjer, oni mogu biti povezani s kompjuterom koji opet može biti povezan sa regulacijom rada hladnjača, te u skladu sa promjenama u temperaturi proizvoda, kompjuter će automatski regulisati operativne parametre hladnjača u smislu regulacije temperature vazduha, brzine njegove cirkulacije, vlažnosti itd.

Kod privođenja ovaca na klanje, mi takođe uzimamo u obzir njihove prirodne karakteristike.

Recimo, ovce imaju prirodnu tendenciju da prate svoje lidere i da im vjeruju. Stoga se u nekim klaonicama, u nekim zapadnim zemljama, za tu svrhu koriste tzv. 'jude', odnosno, jarci koji su specijalno trenirani (programirani) da vode ovce od obora, do mjesta za klanje. Za pospješivanje kretanja ovaca iz obora do mjesta za klanje, u nekim klaonicama se koriste i za te svrhe specijalno trenirani psi. S obzirom da smo mi humana civilizacija, kod klanja ovaca mi takođe primjenjujemo i etiku, postoji nešto što se naziva Program za obezbjeđivanje

dobrostanja životinja. Prema tom programu mi ne smijemo izazivati kod ovaca preveliki stres kad rukujemo s njima. Kad se ovce nalaze u oboru, one imaju utisak da su slobodne. Preveliki stres kod ovaca može da uzrokuje neke nepoželjne promjene u kvalitetu mesa. Isto tako, ne želimo da se životinje pate više nego što je potrebno. S tim u vezi, mi ćemo im obezbjediti dovoljno hrane i vode dok čekaju na klanje, psima ćemo staviti brnjice tako da ih ne ujedaju kod interakcije s njima, jer ugrizne rane uzrokuju oštećenje mesa i smanjuju mu kvalitet. Psi treba da manipulišu ovce na bazi indukcije straha u njih. Uplašena ovca se obično ponaša onako kako se od nje očekuje, tj. lakša je za manipulaciju. Isto tako, prije klanja mi upotrebljavamo određene uređaje za omamljivanje ovaca, jer propisno omamljena ovca ne osjeća bol a ne može ni pobjeći, niti pružiti neki značajniji otpor.

Ovo je bio jedan kraći opis metodologije za obezbjeđenje naše zdrave ishrane. Ovdje vidimo da smo uspostavili jedan SISTEM za proizvodnju hrane iz kojeg životinja nema šanse da izađe napolje, odnosno, da ne ostvari onu ulogu koju smo joj namijenili, što znači - da od nje dobijemo kvalitetan prehrambeni proizvod. Taj SISTEM, kad se pravilno uspostavi, funkcioniše skoro automatski, sam po sebi, tako da ga je potrebno samo povremeno nadzirati i korigovati. S tim u vezi, zar ne bi bilo za očekivati je da će i entiteti s gornjeg "sprata", za obezbjeđenje svoje ishrane imati jedan sličan sistem koji je mnogo više sofisticiran od ovog našeg?!"

Da li nam je teško zamisliti mogućnost da određeni entiteti rade to isto s nama, s tim što je njihov sistem proizvodnje i kontrole hrane daleko više sofisticiran od našeg?! Postoji dosta indikacija koje ukazuju da bi to moglo biti upravo tako!?

Isto tako, danas, na našem nivou imamo jedno globalno praćenje komunikacija, od strane nekih agencija kao što je npr. NSA. Oni su u stanju uz pomoć jedne sofisticirane tehnologije da prate sve ono što mi izražavamo u pisanom ili govornom obliku. Čak, postoje i podaci da imaju i tehnologiju za očitavanje čovjekovih misli (to će navodno, prvo instalirati na neke aerodrome, kako bi identifikovali teroriste!?) . Tako oni mogu da u odgovarajući software ubace određene tzv. "key words" (ključne riječi) i da pretraživanjem svih elektronskih komunikacija otkriju one individue koje ih upotrebljavaju, te kao takve, one će predstavljati jedan "hazard" ili potencijalnu opasnost po vladu ili sistem.

Čini se da smo i mi, na jedan sličan način, već odavno prikopčani na jedan sličan kontrolni sistem čiji je software u stanju da prati ne samo naše komunikacije, nego i naše misli i emocije. Kad njegov "search and fix" software skeniranjem odredi da neko od nas upotrebljava neke ključne riječi ili misli, on takvu individuu definiše kao "hazard", te joj propisuje odgovarajući tretman ili korektivne mjere!?! Taj software će takođe biti u stanju da očita mentalni profil identifikovane individue, pa će u skladu s tim odlučiti da li da koristi šargarepu ili batinu. S obzirom da je kočijaš/ličnost podrazumijeva najranjiviji dio kočije ili

ljudskog bića, kontrolni sistem će napasti ili izmanipulisati njega, što će se na kraju odraziti i na cijelu kočiju.

Tako, prvi nivo hiperdimenzionalne intervencije ili napada, obično podrazumijeva premiještanje "odmetnika" u - drugi kontejner, koji će zadovoljiti njegove potrebe i dok god on bude tamo, biće bezopasan po sistem. Kontrolni sistem tu obično upošljava cijelu jednu paletu mamaca a ponekad i neke sinhronicitete, tako da meta napada čak može steći dojam kako je vođena jednom božanskom rukom u pravcu koji obećava. Tako ona nastavlja da se brčka do daljnjeg u novom kontejneru čiji sadržaj obećava daleko više od onog prethodnog.

Ukoliko individua uspije da se razvije unutar kontejnera u kojem se nalazi, te joj on postane tijesan, biće joj ponuđen novi kontejner, čiji sadržaj joj može izgledati kao skrojen po njenoj mjeri, mada čovjek može imati dojam da je sam našao ono što mu odgovara.

**

Strategija kuvane žabe

Ovaj slučaj se uglavnom dešava onima koji su navučeni u neki od specijalizovanih ili "egzotičnih" kontejnera čiji sadržaj obećava ljudima ostvarivanje nekih ličnih beneficija, uglavnom, na duhovnom planu. Neki tu mogu da zađu i iz radoznalosti, pa da nikada ne izađu. Dakle, kad se uđe u kontejner dešavaju se i neke druge stvari od kojih bi jedna bila kondicioniranje uma vijernika, tragaoca ili učenika. Kako vrijeme prolazi, tako njegov um postaje više kondicioniran (ili programiran.) To bi mu došlo nešto slično onom fenomenu zvanom „žaba u loncu“, gdje se temperatura vode postepeno podiže dok joj se žaba stalno prilagođava. Kad žaba napokon skonta o čemu se radi, obično bude prekasno, te tako ostane unutra kuvana. Tako, imamo i dosta slučajeva gdje čovjek uđe u lonac, pardon, kontejner i nikad se više ne pojavi napolju iz njega tj. ostane da se krčka u njemu do daljnjeg. (U mom slučaju, zadesio sam se u jednom takvom kontejneru prije nekih 10-tak godina ali sam nekim slučajem izbjegao sudbinu žabe. Uspjeo sam iskočiti iz lonca u zadnji čas, mada u napola kuvanom stanju, tako da mi je trebalo vremena dok nisam došao sebi.)

**

Tako, gdje god se nalazio i koliko god kontejnera promijenio, čovjek će obavljati funkciju koja mu je namijenja. Biće izvor hrane/energije za drugu oblast postojanja a neki će kao žrtve otmica biti uključeni u "specijalne projekte" kontrolnog sistema.

Ovdje sada možemo nastaviti diskutovati i jednu mogućnost koju možemo nazvati: Izlazak iz kontejnera.

Izlazak iz kontejnera

Za razliku od predhodnog dijela, gdje većinu navedenih elemenata mnogi od nas mogu vidjeti, ovdje ćemo morati baratati i sa nešto manje vidljivim elementima ili indikacijama, na osnovu kojih bi se teoretski mogla razumjeti mogućnost izlaska, što možemo nazvati i jednom "radnom hipotezom".

Čini se da postoje neki uslovi za izlazak iz kontejnera?! Da bi se uopšte razmišljalo o izlasku napolje, čovjek prvo mora shvatiti to da se nalazi u kontejneru. Drugi uslov bi bio da on ima sve tri komponente bića.

Ukoliko uzmemo u obzir to da ja postavka o izmiješanosti populacije na ovoj planeti istinita (ovdje bi trebalo pogledati članak: [Ko smo mi?](#)) i u stanju smo vidjeti i shvatiti to sami, bez potrebe da nam neko drugi to pokazuje, onda bi trebali razumjeti i to da oni od nas koji imaju dušu moraju prestati oponašati one koji ju nemaju i trebaju je početi koristiti. U prijevodu, iz kontejnera ili kokošinjca, mogu izaći samo "orlovi", koji su odavno programirani da razmišljaju i da se ponašaju kao "kokoši":

Našao neko orlovo jaje i stavio ga pod kokoš. Orlić se izlegao kad i pilići i odrastao s njima.

Čitavog života orao je radio isto što i kokoši u dvorištu, misleći da je jedna od njih. Ključao je naokolo u potrazi za bubama i glistama, kokodakao je i lepršao krilima, uzdižući se koji pedalj iznad tla. Prošle su godine i orao je ostarjeo.

Jednog dana ugledao je u visini, na vedrom nebu, čudesnu pticu moćnih raširenih krila, kako lebdi na vjetru.

Stari orao zapanjeno je gledao uvis. "Šta je to?!?" pitao je."

"To je orao, kralj ptica", rekla mu je jedna kokoš. - On pripada nebu, dok mi, kokoši, pripadamo zemlji."

I tako je orao umro među kokošima, ne znajući ko je.

U ovoj staroj paraboli, ukratko je predstavljena situacija na terenu. Koliko se orlova nalazi u ovom kokošinjcu a koliko kokošiju, to uopšte nije bitno. Ono što bi bilo bitno, to je da pripadnik kokošinjca odgovori samom sebi na pitanje:

Ko sam ja?!

Da li sam ja orao ili kokoš? Da li sam ja samo ova ličnost i ovo tijelo; ili sam nešto više?!

Ajmo 'vako, da ja lijepo isključim sve misli koje mi se vrzmaju po glavi, pa da pređem u ovaj sadašnji momenat, za kojeg znam da je sve što postoji a da budem prisutan u sebi, svjestan sebe i svoje okoline.....(ima li šta?...dišemo li?...da li smo živi?)

Znači, koliko god da je to trajalo, sada smo bili u jednom stanju u kome jedino što nam je nedostajalo, bila je – naša lijepa i draga ličnost. Da li možemo sada zaključiti da smo još uvijek živi i da se i bez nje može?! Dakle, bili smo svjesni sebe, bili smo svjesni svoje okoline, bili smo svjesni. Neki će možda primjetiti da je zajedno sa isključivanjem ličnosti, nastao i jedan mir unutar bića, da nije bilo više ni onog osjećaja frustracije koji je do maločas bio tu, ni onog osjećaja ljutnje na nekoga, ni onih emocija vezanih za kojekve brige, pa čak su i kojekakvi strahovi nestali?! U stvari, ništa od toga nije nestalo, nego je samo ostalo u onoj našoj ličnosti koja je bila isključena jer sve te emocije pripadaju samo njoj.

Sada se možemo podsjetiti kako je to stanje E. Tolle predstavio: - [OVDJE](#)

Ličnost je jedan dio našeg bića uz pomoć kojeg ulazimo u interakciju s ovom realnošću i kao takva, ona nam je potrebna, međutim, u praksi, mi se obično poistovjećujemo samo s njom i s našim fizičkim tijelom.

Prilikom našeg boravka u onom stanju prisutnosti u sebi, mogli smo primjetiti to da obično prilično brzo, ličnost pokušava ponovo da preuzme kontrolu ubacivanjem bilo kakve misli, na koju treba da obratimo pažnju. Ako ne progutamo mamac, pojaviće se neka druga misao...itd. Dakle, prilično uporno. Tada možemo zauzeti položaj jednog posmatrača koji posmatra te misli sa strane, ne asociirajući sebe s njima, tj. kao da one nisu njegove. A možda i stvarno nisu?!

Tako, moguće je iz bića posmatrati našu ličnost i upoznati je.

“Kod vanjskog čovjeka često dolazi do konfuzije zbog njegove nedovoljno razvijene Ličnosti. Osim rijetkih slučajeva, čovjek ne zna ni o čemu drugom unutar sebe samog, osim svoje Ličnosti. Ona mu se, u odnosu na njegovo tijelo, često predstavlja njegovom dušom. Međutim, zbog svog neprijateljskog stava prema istinskom ‘Ja’, Ličnost je mnogo čvršće vezana za tijelo, nego za njega. Taj kompleks duše-Ličnosti je kao takav nestalan i osuđen je na propast. To ujedno objašnjava i onu kontradikciju gdje čovjek smatra dušu neuništivom a istovremeno priča o opasnosti da je izgubi, odnosno o svom ‘spasenju’. U stvari, postoji samo jedan način za spasenje ove ovakve duše-Ličnosti, a to je stvaranje njene čvrste veze sa istinskom, vječnom i neuništivom Dušom, preko medijuma kojeg čine tzv. viši centri svijesti”.(...) [Izvor]

Nadalje, naše ličnosti su angažovane i u jednoj disciplini koja se naziva – [laganje samih sebe](#). Tu skoro da nema izuzetka, razlika bi bila jedino u tome što su jedne magistrirale, dok su druge doktorirale, kad se o tom predmetu radi.

Ličnosti koje su doktorirale na ovom predmetu mogu ići toliko daleko da nam “priznaju” kako u nama stvarno postoji jedna lažna ličnost, međutim, postoji i – prava ličnost. Naravno, ova koja nam priča o tome i uz pomoć koje upravo sada komuniciramo i koja nam servira svoje mišljenje, to je ona – prava!? A za sve one naše greške u prošlosti i eratično ponašanje, kriva je, naravno, ona – lažna ličnost. To bi bilo nešto slično kao kad Kastanedini sljedbenici diskutuju kako doskočiti “predatorovom umu” kao jednoj “stranoj instalaciji” uz pomoć iste te instalacije?! Tu bi imali samo jedan primjer pogrešnog upošljavanja naše sposobnosti disocijacije. Dakle, kad je laganje sebe u pitanju, granice ne postoje a u takvom jednom stanju, ne samo da ćemo lagati same sebe, nego i druge. (U objektivnoj realnosti, mi smo i odgovorni za to, bili mi toga svjesni ili ne, te će odatle slijediti i određene posljedice.)

Znači, svu ovu dinamiku možemo donekle vidjeti na sebi samima uz pomoć takozvane - introspekcije ili, tačnije rečeno, jedne - poštene introspekcije. Ujedno, naša ličnost podrazumijeva i onaj dio našeg bića koji nas i drži u kokošinjcu ili kontejneru.

Ličnost može da čini čuda, samo da bi održala kontrolu! Ona može čak uspješno da folira i neko buđenje u sklopu današnjih alternativnih pokreta ili na svom ličnom nivou. Tako će skupljati unaokolo alternativne informacije ili tzv. “istinske informacije”, te će se mnoge predstavljati i kao borci za pravdu i slobodu čovječanstva. Ovdje, moramo biti načisto s ovim:

LIČNOST SE PO SAMOJ SVOJ PRIRODI NE MOŽE PROBUDITI

Ona, kao jedna čovjekova mehanička komponenta može da raspolaže samo onom tzv. “budnom svijesti” i intelektom (gnostički: donjim intelektualnim centrom) koji nije ukorijenjen u stvarnoj realnosti. Ona, sama po sebi, može čovjeka jedino održavati u snu, gdje ovaj može samo da sanja, ‘vako ili ‘nako a taj svoj san doživljava kao objektivnu realnost. Tako neki od nas mogu da sanjaju i da se bude.

**

Šta bi to moglo da postoji s druge strane? Postoji li ikakav drugi modalitet bivstvovanja u ovoj realnosti osim ovoga koji nam je poznat, gdje stalno treba negdje da pripadamo, nekoga da slušamo, nekoga da pratimo...?!

Sam svoj majstor

Manje-više SVE što nam se prezentira - napolju i od strane drugih (od kojih će mnogi imati i “najbolje namjere”), u obliku uputstava, objašnjenja, savjeta itd. dizajnirano je tako da blokira našu nezavisnost, i oneposobi nas na individualnom nivou, tako što će nas napraviti ovisnim o tim sadržajima kao i o onima koji nam ih prezentiraju.

Proces individualizacije čovjekovog bića, ujedno predstavlja i proces izlaska iz kokošinjca!

Dok se to ne shvati i ne počne praktično da radi, onda, figurativno rečeno:

Ako si žrtva vanzemaljskih otmica, nastradao si - 'vako.

Ako nisi žrtva vanzemaljskih otmica, nastradao si - 'nako.

Ako imaš u sebi kojekakve implante, nakačenja ili entitete, nastradao si - 'vako.

Ako nemaš u sebe kojekakve implante, nakačenja ili entitete, nastradao si - 'nako.

Ukratko, nastradao si – svakako! I stradaćeš sve dotle, dok sam ne preuzmeš odgovornost za svoje biće u - svoje ruke.

**

Recimo, da učestvujemo u jednoj virtuelnoj igri koja se zove –

Individualizacija ljudskog bića

...a sve dok se ne individualiziramo i tako postanemo svjesni i nezavisni, može nas manipulirati ko god hoće i kako god hoće. Neki će čak i da se izživljavaju na nama. Zašto?! Pa, jednostavno zato što mogu i što im je takva priroda. To bi bilo i logično jer sve dok nismo nezavisni, to znači da smo zavisni od bilo koga ili čega. Da li će ta naša zavisnost biti od strane jednog ili više entiteta, da li će ti entiteti biti u ljudskim tijelima ili bilo kakvim drugim fizičkim ili nefizičkim tijelima; ili ćemo zavisiti od kojekakvih vjerovanja, dogmi, učenja, duhovnih teorija koje nam je neko ovdje servirao; ili od svega toga zajedno, to nije bitno. Bitno je to da smo ZAVISNI od nekog drugog ili nečega drugog. Dakle, od bilo koga ili čega - vanjskog.

I tako, igra se igra...oni koji nas manipulišu instaliraju nam vjerovanja, kontejnere, bogove, autoritete, duhovna učenja i učitelje itd. u neograničenim količinama, mi postajemo zavisni od nekih od njih i... uživamo u... posljedicama... Tako, neki od nas će da se pate, drugi će da kukaju, neki će da se žale a neki će pokušavati i da uživaju onoliko koliko je to uopšte moguće u jednom takvom mentalnom stanju... nesvjesni činjenice da ono – NIJE OBAVEZNO!

Znači, rješenje je sasvim – jednostavno!? Ako nećemo da budemo manipulirani od strane bilo koga ili bilo čega, onda bi možda trebali lijepo da:

1. Istovarimo iz sebe napolje SVA zvanična i nezvanična vjerovanja koja smo do sada pokupili, bilo koliko da su ona draga našoj ličnosti (ili "trojanskom konju" u kome su ona "spakovana"). Ako nećemo ili ne možemo (u prijevodu: "naša ličnost neće ili misli da ne može"), onda uživajmo u šou-programu; ali nemamo pravo na kukanje kad dobijemo po ušima!?

(Neko bi tu mogao reći, - "ali ima tu i vjerovanja koja su sasvim ispravna"?! Ako je nešto ispravno, onda to nije vjerovanje, nego – znanje, koje kad se primjeni u praksi, daje konzistentne rezultate. Vjerovanje je – vjerovanje. Jedino vjerovanje koje može da pije vode u objektivnoj realnosti, to je – vjerovanje u samog sebe koje će se kasnije pretvoriti u jedno - znanje samog sebe.)

2. Izademo iz kontejnera, odnosno, od bilo kud, gdje se promoviraju ili diskutuje neka paradigma, ukoliko pored sebe vidimo još nekoga (pogotovo ako nam taj drugi nešto objašnjava, daje savjete ili uputstva).

Pomoć na putu

Nje nema! A trebalo bi biti jasno i to – zašto je nema. Individualizacija znači – osamostaljivanje. Svjestan čovjek ne može pomoći drugima u tome, što znači da oni koji pomažu drugima, postavljajući se kao neke vođe ili učitelji, jednostavno nisu dovoljno svjesni. Odatle, ono što mi obično nazivamo pomoć, nije stvarna pomoć, nego jedno – ometanje. Svjestan čovjek ne može voditi nikoga iza sebe jer je on svjestan i toga da onaj iza njega, automatski postaje zavisnik od njega. Kako se uz pomoć jedne zavisnosti, može doći do – nezavisnosti?! Nikako. Cijela prevara je bazirana na tome! "Kredibilan" izvor ti kaže istinu: "Carstvo božje je u tebi", a onda ti nametne sebe kao autoriteta kojeg trebaš SLIJEDITI, ukoliko hoćeš do tamo, a do tamo se ne može slijeđenjem bilo koga ili čega, nego jedino sam. (Fantastičan zajeb!?)

Svako mora sam da se vadi iz govana, učeci sam svoje lekcije. Svjestan čovjek može podijeliti svoja iskustva s drugima koji su također na putu ka nezavisnosti ali im neće nametati (otvoreno ili suptilno) svoje viđenje situacije na terenu, u smislu da i oni trebaju da vide ono što on vidi ili da misle ono što on misli. ("Farbanje tuđe percepcije!") Dakle, on ako hoće ili ako smatra da treba, može podijeliti s drugima ono što on vidi ili misli ali im ne treba govoriti šta oni treba da vide, misle ili rade. Oni od nas koji naiđu na takve informacije, trebaju sami da odrede njihovu vrijednost a ne da ih automatski prihvataju "na povjerenje".

Onaj kojem zapne i kojem se jednom otvoreno pomogne, znaće da ima onih koji pomažu, koji će mu vjerovatno pomoći kad mu opet zapne, mada je on u samom sebi već imao sve što mu treba da si pomogne. Tako, kad mu opet zapne, imaće tendenciju da zapomaže i traži pomoć jer je to lakše, nego da sam kontemplira stvar i poduzme određene radnje kojima će riješiti problem. Čak i ako nas neko pita da mu protumačimo neki događaj koji mu se desio a mi ga nekim slučajem protumačimo objektivno, njemu to neće biti od jedne stvarne pomoći ako nam samo povjeruje a sam nije u stanju da vidi to tako i kasnije će vjerovatno tražiti od nas da mu protumačimo i druge događaje, pa čak i snove. Takvi su automatski pali u svom kreativnom aktu učenja (kako je to M. Topper rekao u navodu iznad) i time napravili nekoliko koraka unatrag, na njihovom putu ka individualizaciji, nezavisnosti i slobodi.

Naša ličnost nas sprečava da gledamo unutra, kako sam to već pokušao opisati, dok može jedino da gleda napolje u jednoj neprestanoj potrazi za novim informacijama koje bi trebale popraviti kvalitet njene egzistencije. U ovim vremenima interneta, da li je slučajno to što skoro na svakom vebsajtu, koji nudi određeni sadržaj, postoji ono dugmence na kojem piše "follow" (slijedi) a mi samo treba da kliknemo na njega i... slijedimo ako se taj sadržaj sviđa našoj - ličnosti?!

I na kraju, koliko jedan orao kojeg su ubijedili da je kokoš, treba da se napati u kokošinjcu, da bi vidjeo ono što mu piše velikim slovima, ispred očiju:

Tako ti je to, sve dok slušaš i slijediš one od kojih si daleko veći...

Ovo iznad bi mogla biti ona istina koja može osloboditi svakoga, međutim, istina, kao jedna informacija, ne može osloboditi nikoga dok se ona ne razumije na nivou bića i kao takva, praktično upotrijebljiva, odnosno, živi. Svi oni koji imaju sljedbenike, bilo da se radi o bogovima, uskrsnutim majstorima, guruima, sveštenicima, iscjeliteljima, učiteljima itd... trebali bi biti svjesni da navodeći druge da ih slijede, da misle i rade ono što oni misle da je najbolje, ne pomažu nikome, nego svjesno ili nesvjesno, održavaju svoje sljedbenike u mentalnom stanju 'kokoške'.

Kontrolni sistem (arhoni, vanzemaljci, AI ili šta god potpadalo pod taj pojam), može kontrolisati i manipulirati kokoši ali ne može 'orlove'. (Kokoš koja se oslobodi od tzv. [vanzemaljskih otmica](#) sama ili uz nečiju pomoć i dalje ostaje kokoš u kokošinjcu, zajedno s kokoškom koja joj je pomogla.)

Znači, svi oni orlovi koji su sve do ovog momenta slijedili nekoga ili nešto, bili bi – DALEKO VEĆI – od onih koje slijede, te kao takvi, trebali bi ODMAH prestati s tim. Ukoliko oni to ne učine, onda mogu lijepo da ostanu u kokošinjcu i uživaju u životu kao kokoši, dijeleći s njima i kokošiju sudbinu.

S druge strane, ne možemo slijediti ni same sebe, ukoliko pod "sobom" smatramo svoju ličnost, zajedno s njenim imenom i prezimenom, koja je kao jedna "strana instalacija" ili "predatorov um", (koristeći Kastanedinu terminologiju) dizajnirana tako da nas, kao onog orla poistovijećenog s kokoškom, drži u kokošinjcu što je duže moguće.

"Budna svijest je dnevna svijest naše Ličnosti. Ukoliko izostavimo patološke slučajeve, njen opseg i domet se razvijaju unutar kulturalnog razvoja jedne individue: to je subjektivna svijest od 'Ja'.

- Svijest istinskog 'Ja' je svijest Individualiteta, drugačije opisana kao objektivna svijest individualnog 'Ja'." (Mouravieff, Gnosis I)

Znači, naš zadatak bi bio da uz pomoć budne i subjektivne svijesti ličnosti, dopremo do objektivne svijesti našeg Individualnog ili istinskog Ja. Taj proces podrazumijeva prelaz iz mentalnog stanja jedne kokoške u mentalno stanje orla, kao naše istinske prirode.

Lako reći a teško izvesti za jednog orla koji je ubijeđen da je kokoš!? Ukoliko, na nivou našeg bića, znamo da nemamo druge opcije, onda to možda i neće biti toliko teško.

(Do sada bi se kod orlova trebala pojaviti jedna svjesnost o čemu se radi, zato što sve ono izvana, što nam ulazi u polje percepcije, znači i ovaj materijal koji je ovdje predočen, ima određeni odraz na naše biće. Odatle, kad se nešto prepozna kao istina, na jednom dubljem nivou našeg bića, može da prouzrokuje i neke promjene, tako da nas dovede do jednog određenog praga svjesnosti koji će biti potreban da nas nezaustavljivo pokrene u pravcu našeg oslobađanja.)

Nakon što izađemo iz kontejnera, nakon što podvrgnemo sva „naša“ vjerovanja (vjerovanja naše ličnosti) jednoj analizi uz pomoć jedne poštene introspekcije i istovarimo ih iz sebe kao takva, nakon što se oslobodimo svih „svetinja“ naše ličnosti i nakon što upoznamo te naše ličnosti, ostvarićemo i uslove za komunikaciju s našim Istinskim Ja. Znaćemo prepoznati one uticaje koji dolaze od strane Istinskog ja, od onih uticaja koji dolaze iz naše ličnosti. Kako naša veza s našim Istinskim Ja bude postajala čvršća, tako ćemo sve više i biti u stanju da razmišljamo, da se osjećamo i da se ponašamo kao orlovi a takođe i da prepoznamo istinske kokoši (antropoide; - ljude bez individualne duše).

Uticaji koji budu dolazili iz Istinskog ja (u gnosticima nazvani „B-uticaji“) dolaziće nam kao jedno unutrašnje znanje koje će biti praćeno i s jednim razumijevanjem, tako da nećemo poduzimati ništa što neće biti bazirano na jednom razumijevanju. Oni će se odnositi na SADA, i šta god budemo radili na osnovu njih u SADA (što je jedino što postoji) manifestovaće se i tamo što smatramo (naše ličnosti) pod – „budućnosti“ (koja s gnostičkog stanovišta – ne postoji). Tako ćemo izlaziti i iz lineranog poimanja vremena. Ti uticaji neće biti praćeni s jednim nagonom da se nešto uradi. (Uticaji koji su praćeni s jednim nagonom da se odmah reaguje i koji izazivaju emocionalne reakcije, su A-uticaji, koji dolaze iz ličnosti.) Uz pomoć uticaja od strane Istinskog Ja, takođe ćemo prevazilaziti dualizam tj. crno-bijelo poimanje realnosti. Od dvije očigledne i obično pogrešne opcije, koje su nam ponuđene izvana ili od strane naše ličnosti, postaće nam vidljive i one istinske ili optimalne opcije koje ćemo biti u stanju izabrati. Kako se taj proces odvija, tako ćemo biti u stanju da sve svjesnije i živimo.

I na kraju krajeva, kad postignemo prelaz iz kokoške u orla, odnosno, postanemo svjesni naše istinske ‘orlovske’ prirode, onda će nam, ne samo istinske kokoši, nego i svi oni i sve ono što spada u tzv. „kontrolni sistem“, moći samo popušiti (figurativno rečeno) jer je dosta bilo!

**

Proces ove tranzicije iz mentalnog stanja kokoške u naše istinsko biće, nije nimalo dosadan jer će sada kontrolni sistem upošljavati razne mjere kako bi nas spriječio u tome. Gnostički Generalni zakon (AI?!), u skladu s profilom osobe koju je definisao kao „hazard“, odlučuje da li da propisuje tretman na principu šargarepe ili batine. Često se desi da je taj tretman neodgovarajući što se ponekad može primjetiti uz pomoć pažljivih opservacija. Čini mi se da je John Keel upravo zbog te „eratičnosti“ tvrdio da se tu radi o jednoj „senilnoj mašini“ (ili njegovim riječima rečeno, „superkompjuteru koji nas kontroliše i isporučuje nam odozgo sve naše deluzije“) ... koje prihvataju i žive naše ličnosti.

Glavni cilj napada je, ko drugi do naša ličnost ili onaj kočijaš koji upravlja kočijom i on će se odvijati preko ose uma s kojom je ličnost usko asocirana. Ako onesposobiš vozača, vozilo može lako završiti u provaliji. Kočijaš, mada, po svojoj suštini, vozi i radi za sebe i za kontrolni sistem a ne za nas (nešto kao trojanski konj), kako bi nas ovaj mogao koristiti za svoje svrhe, može lako biti napadnut od strane kontrolnog sistema jer jednostavno nije dobro radio svoj posao u smislu održavanja orla-kokoške u kokošinjcu. Da jeste, orao-kokoš se ne bi počeo buditi ili polako postajati svjestan svoje istinske prirode.

[Ovdje moramo napraviti jednu digresiju. Recimo da u kokošinjcu imamo i orlove koji su kao kokoši (tako sebe smatraju i tako se osjećaju) odabrane od strane kontrolnog sistema za „specijalne projekte“ kao npr. razne eksperimente ili zadatke. Tako, imamo i mnogo izvora iz kojih možemo saznati, na osnovu regresivne terapije tih žrtava, šta bi sve moglo tu da se zbiva a vjerovatno tu ima i mnogo više od onoga što je do sada primjećeno i opisano. S obzirom da se tu radi o vrijednijim orlovima-kokošima, kontrolni sistem će njih i čuvati malo bolje, tako da one ne bi izbjegle njegovoj kontroli i upropastile projekat. Tako će se i one naći izložene intervencijama ili napadima od strane kontrolnog sistema koji mogu biti slični [napadima kojima su izloženi oni orlovi-kokoši](#) koji imaju tendenciju da „dođu sebi“.

Moglo bi se reći da će većinu tih žrtava otmica kontrolni sistem istraumirati i kondicionirati, tako da im smanji šanse za povezivanjem s njihovim Istinskim Ja ili s njihovom 'orlovskom' prirodom, istovremeno ih vežući samo za njihovu ličnost. Tako, da ovi, skoro da ne mogu da više vide išta drugo u sebi!? Kod mnogih od njih, to će se manifestovati i određenim psiho-somatskim poremećajima od kojih će neki to primjetiti i pokušavati poduzeti nešto, kako bi popravili kvalitet svog života u kokošinjcu. Tretman tih orlova-kokošiju od strane drugih kokošiju iz kokošinjca koje su se specijalizovale za taj posao, prošao je kroz dvije faze, gdje se u prvoj radilo samo o jednom „osvještavanju“ a u drugoj, o osvještavanju i konkretnim pokušajima oslobađanja od otmica i direktne „vanzemaljske“ manipulacije, uz pomoć [određenih tehnika mentalnih simulacija](#), unutar kojih je u jednoj zamišljenoj prostoriji, zamišljena komponenta duše izlazila na kraj sa svim percipiranim nakačenjima, implantima, vanzemaljcima itd...

Da, ovdje trebamo imati na umu i to, da taj mentalni „TV/šou-program“ takođe vodi naša - ličnost, ukoliko sami izvodimo te mentalne simulacije ili - ličnost terapeuta, ukoliko žrtva potraži pomoć izvana (dakle, opet, ništa bez - ličnosti, naše ili tuđe!?). Tako, s obzirom da se

cijela ova dinamika odvija pod vođstvom ličnosti, koja je kao takva dizajnirana da nas drži u kokošinjcu, ukoliko njena percepcija kaže da smo se napokon oslobodili od vanzemaljskih otmica, onda smo se oslobodili a ako kaže da nismo, onda nismo. U oba slučaja, ionako ostajemo u kokošinjcu. Hebiga, bolje ni ne može, kad je ličnost u pitanju jer bi već trebali da znamo to da ona nije u stanju da vidi objektivnu realnost. Ona raspolaže onom budnom svijesti koja je manje-više razvedena od realnosti, tako ima i problema kod određivanja „šta jeste“ a „šta nije“. Međutim, orao-kokoš koji je poduzeo određene mjere da se oslobodi od „vanzemaljske interakcije“ i prema svojoj percepciji, oslobodio se od nje, sada će imati jedan „kvalitetniji“ život u... kokošinjcu. Znači, sa stanovišta jednog života u kokošinjcu, sve je u redu, orao-kokoš se izlječio i napokon je nastavio da živi „normalno“ kao i sve ostale kokoši, sve dok ne umre u kokošinjcu, misleći da je kokoš.

Tako, ako pratimo dalje dinamiku koja se dešavala s tzv. „žrtvama otmica“, između ostalih kokošiju, kokoš po imenu Dr Malanga je primjetila da imamo u kokošinjcu jedan ozbiljan problem i da ga valja rješavati. Tako se ona i upustila u istraživanje i iznalaženje raznih metoda uz pomoć kojih se moglo pomoći žrtvama otmica, međutim, ubrzo se ispostavilo da oni kojima je ona kao terapeut pomogla da se otarase vanzemaljaca i koječega, sada se lijepe na nju, šaljući joj na stotine mejlova dnevno s raznoraznim pitanjima iz njihovog privatnog života, očekujući da im ona tumači raznorazne stvari, što je naravno uključivalo i njihove snove. Obično, to kad tako krene, ne prođe dugo dok se pitanja klijenata ne pretvore u trivije tipa: „a trebam li sad piškit...il' trebam kakit“? Šta se desilo? Klijeti su se sada pretvorili u Malangine – sljedbenike!? (Ne mogu sami, nezavisno živjeti!?) Kad je vidjela šta se dešava a takođe i da ima dosta „recidiva“, s obzirom da se radilo o relativno svjesnijoj kokoški koji nije želila sljedbenike ili nije imala vremena za njih, ona je onda izumila jednu **novu metodu**, koju je teoretski objasnila i gdje je jasno navela ono što svim kokošima piše velikim slovima ispred očiju a malo koja vidi: „Moraš sam da učiniš sve ono što je vezano za tvoje biće!!!“ - ako nisi prethodno razumjeo teoretsku pozadinu, onda nemoj to ni raditi dok je ne razumiješ a ako nakon odrađene mentalne simulacije imaš nekih pitanja, onda takođe odgovori na njih sam uz pomoć svoje integrisane svijesti (koja se, navodno, postiže integracijom svijesti duše, svijesti uma i svijesti duha u kontekstu te mentalne simulacije?!).

Naravno, ne moramo ni naglašavati da je to bilo sasvim dovoljno da ova tehnika automatski postane nepopularna. Sada smo se opet našli na klizavom terenu jer bi mi morali preuzeti stvar u svoje ruke. Zar nije lakše platit, pa se klatit?! Pored toga, Dr Malanga je tu takođe naveo da između klijenta i terapeuta dolazi i do tzv. „metakomunikacije“, što se navodno u praksi može manifestovati i prenošenjem terapeutovih ličnih „problema“ na klijenta, ukoliko on sam nije propisno „dekontaminiran“?! Tako je i to zakomplikovalo stvar!]

**

Međutim, sve to možda nije ni toliko bitno a ni potrebno, kako ćemo vidjeti kasnije jer se sva navedena dinamika, u suštini, odigrava na nivou ličnosti i kokošinjca!? Psiho-drama ličnosti u kojoj neko može da učestvuje i uživa ali nije obavezna za svakoga.

Tako, žrtva otmica će na razne načine biti ometana kako se ne bi oslobodila vanzemaljske manipulacije a biće ometana najviše preko svoje ličnosti i drugih ličnosti jer ličnosti idu zajedno, ruku pod ruku, sa životom u kokošinju.

Intervencije i napadi kontrolnog sistema su usmjereni na ličnost kako bi je održavali u jednom stanju nedovoljnog nivoa svjesnosti i onesposobili da se poveže s gornjim centrima bića ili Istinskim Ja. Ličnost ovakva kakva jeste, nije samo meta napada, nego i medijum kroz kojeg se oni sprovode (možda u nekim slučajevima i njihov pokretač!?), te svojim eratičnim i mehaničkim razmišljanjem i ponašanjem, narušava integritet i ravnotežu našeg bića; međutim, kad dosegne jednu određenu dozu svjesnosti u vezi s tim, bićemo u stanju da posmatramo ponašanje svoje vlastite ličnosti. Znači, svoju ličnost uzimamo sasvim ozbiljno kao dio našeg bića ili kao kočijaša naše kočije i ne pokušavamo da je odbacimo kao neki njen neispravan dio, da bi spasili kočiju, niti ju možemo zamijeniti nekom „boljom“ ličnosti ili kočijašem. Jedino što možemo, to je da ju razvijemo dotle da, od sada, pa nadalje, ona počne slušati i služiti nas a ne mi nju, te tako i djelujemo kao jedna cjelina.

Tako, kad god u nas navru negativne misli i emocije koje ih prate što opet nadalje, mehanički, prouzrokuje u nama ona klasična stanja nemira, brige, straha... itd. umjesto da asociramo sebe s tim mislima i emocijama, mi možemo UVIJEK jednostavno poručiti našoj ličnosti: „Hvala ti na doprinosu ako je to najbolje što imaš za ponuditi“... i onda samo pređemo u ono stanje prisustva u sebi, u kome ćemo biti svjesni sebe, momenta u kojem jesmo, svog disanja, detalja iz svoje okoline, zvukova, mirisa... svega. Eto ti sad! U ovom stanju smo čak daleko življi i svjesniji, nego kad smo poistovijećeni s našom ličnosti koja nas loži svojim dramama, paradigmama, problemima, brigama itd... navodeći nas da stalno živimo u jednom stanju između prošlosti i budućnosti koje ne postoje, samo da bi ostali što duže pod njenom kontrolom.

(Ovdje trebamo biti načisto s tim da ovo stanje ne podrazumijeva nikakvo „bježanje od realnosti“ jer ono što je naša ličnost u stanju da proizvede i da nam servira, ne može biti realnost. Ona može da nam ponudi samo jednu iluziju, koju bi mi trebali preuzeti od nje kao realnost, što manje-više stalno i radimo, osim kad spavamo po noći tj. kad je ona prirodno isključena. Tu spadaju sve one drame u koje ona ili druge ličnosti, pokušavaju da nas uvuku.)

Ista dinamika se dešava i kod onoga što definišemo pod „hiperdimensionalnim napadima“. Ličnost koja nam je prikrpljena i upravlja nama (da, mislim na ovu našu dragu, lijepu i pametnu ličnost koja sada piše ili čita sve ovo) percipira napad (ili ga ona sama sprovodi sa ili bez vanjske indukcije!?), prelazi u tzv. „metež donjih centara“, struja misli navire u našu glavu, drama se razvija, praćena svim onim negativnim emocijama, stvari se odvijaju gadno po nas, nastupa i strah... evo sad se on već pretvara u paniku...osjećamo kako gubimo energiju... gotovi smo... nahebalimo žestoko...uhh,... jedva se nekako spasismo, na kraju... i sada nastavljamo dalje... s jednim novim žarom i... s našim kokošjim životom... sretni što preživjesmo... sve do iduće drame - a da smo bili dovoljno svjesni, mogli smo samo reći, - „Odjebi, nisam zainteresovan da učestvujem u tome!... i ništa nam se od svega toga ne bi

desilo! Sada, kad smo svjesni ove dinamike i naši svakodnevni problemi će na isti način postepeno nestajati jer dolaze iz istog izvora a mi počinjemo svjesno da živimo...

Kad smo u našem biću, mi smo u drugoj dimenziji, u drugoj realnosti, gdje niko od virtuelne bagre i kojekakvih sila mraka - nema pristupa. Mi smo na njihovom virtuelnom terenu, samo kad smo poistovječeni s 'našom' virtuelnom ličnosti. (Ovo se može slobodno pročitati nekoliko puta i kontemplirati. Nekima od nas će možda i nešto da „klikne,“ tamo negdje duboko unutra?!)

U suštini, stvar bi mogla biti previše jednostavna za naš intelekt koji je naviknut da se bavi višim paradigmama i da izlazi na kraj sa svakojakim problemima s kojima se svakodnevno susrećemo u ovom kokošinju a istovremeno je pod kontrolom ličnosti, tako da je ipak previše teška za shvatiti na jednom dubljem nivou. Kako Štajner reče, „naš um/intelekt nije ukorijenjen u realnosti“ (isto kao i naša ličnost), pa možda zato?! Čini mi se da bi bila lakša za shvatiti bez njega i naše ličnosti koja je usko asocirana s njim, pa ga čak i kontroliše?!

I na kraju, kad nam napokon „klikne“, kad spoznamo stvar na nivou bića (ovo neće biti praćeno onom emoconalnom reakcijom koja ide nakon što ponekad napravimo neku grešku, pa zaključimo: - „Jao, što sam bio budala!“ jer takve emocije dolaze od ličnosti a ona je sada potonula; a takođe, ona je takođe ta koja je bila budala a ne mi); naša ličnost može još uvijek da se malo trza i kaže: - „Hej, stani malo, vidi šta se desilo s onom kokoškom, ubili je, eno onu silovali a vidi one, umrla od raka, eno, ona se objesila a pogledaj ovdje, u novinima piše kako su one kokoši nastradale 'vako... a vidi, na televiziji kažu da su one tamo nadrljale 'nako... vidi, ovdje kažu da će bit' belaja... vidiš li onu kokoš, e, nju su ti otimali vanzemaljci i usađivali sve i svašta u nju... zlostavljali su je 'vako, 'nako i svakako... i nama se može desiti da...“

„Da, tačno je to kad su kokoši u pitanju ali ja nisam više kokoš – ja sam sada ORAO. Ne važi za mene. Sada si ti na redu da se ukloniš ili da se prikloniš! Ah, da, ... od sada, pa nadalje, tvoje ime i prezime, više ništa ne znače!

...